

HOOFDSTUK 23

DIEPE ANGSTEN

Erika's horloge gaf half acht aan. Ze had nog anderhalf uur voor ze weer in de academie moest zijn om de repetitie met Enrico te halen. Andreas was haar komen opzoeken, want hij wilde haar wat laten zien. Meer info had hij niet gegeven. Erika had niet verwacht dat ze haar *broer* zo snel alweer zou ontmoeten, maar zijn vertrouwde gezicht gaf haar rust. Ze was ook blij dat ze iemand het verhaal kon vertellen van de foto, de code van Moretti en de map met *Shakespeare 3.0*.

De Italiaanse jongen controleerde voor de vijfde keer die ochtend zijn smartphone. Nog steeds hadden Nielsen en Felix niet geantwoord op de berichten van Andreas. Niets om je direct zorgen over te maken, al zou Andreas toch geruster zijn als Nielsen iets van zich zou laten horen, zeker nu ze achter de voortvluchtige Vittore Toni aan zaten.

Andreas stuurde de Jaguar een bospad op. Na enkele minuten hobbelen door het rustige *Parco Regionale Della Lessinia* parkeerde hij de zilveren cabrio aan de rand van het meer. Hij was op een verlaten vakantiedomein aangekomen. De ramen van een houten chalet met het opschrift *Bar* waren dichtgetimmerd. Enkele plastic strandstoelen hadden hun beste tijd gehad en waren groen en bruin verkleurd. Niet veel toeristen uit Verona zouden hier nog hun vakantie willen doorbrengen, zo verstopt in de eindeloze bossen.

Evenals Andreas, stapte ook Erika uit de auto. Zonder iets te zeg-

gen staarde ze hem eventjes aan, en schoot vervolgens in een ongemakkelijke lach.

‘Ga je me nog vertellen wat we hier komen doen?’

Andreas haalde een plastic zakje achter zijn rug vandaan.

‘Ik heb een cadeautje voor jou.’

Erika probeerde haar glimlach te verbergen. Ze wilde het koel spelen.

‘Een cadeautje? Waar heb ik dat aan verdiend?’

‘Euh ... omdat je nu al een paar dagen bij *Team Mortis* bent en je het niet ZO slecht doet als ik op voorhand dacht.’

‘Zijn dat excuses?’

‘Nee’, zei hij droog. ‘Maar je hebt het ook niet gemakkelijk gehad de afgelopen dagen. Dus ik dacht, als je dan toch bij het team komt, dan kunnen we het maar beter goed aanpakken.’

Erika glimlachte. Het was voor het eerst dat de stoere jongen enig blijk van medeleven gaf.

Ze grabbelde nieuwsgierig in het plastic zakje en haalde er twee rode stoffen driehoekjes uit. Het witte bolletjesmotief was helemaal haar smaak. Ze speelde met het rode touwtje tussen haar vingers.

‘Een bikini?’ lachte ze verbaasd.

‘Ben je er blij mee?’

Erika voelde haar wangen rood kleuren. Ze streek met haar duim langs het witte etiket, 75A.

‘Je hebt de goede maat gekozen.’

‘Ik ben dan ook een kenner.’

‘Moet ik dit nu gaan showen voor jou?’

‘Zoiets. Ik wil samen met jou gaan zwemmen.’

Erika viel stil. De speelse sfeer verdween als sneeuw voor de zon.

‘En ik dacht ... Erika zal waarschijnlijk nog geen bikini hebben dus daarom ...’

Ze duwde de rode driehoekjes terug in het zakje.

‘Doe je dit om mij te pesten?’

‘Nee.’

‘Je weet toch dat ik watervrees heb?’

Andreas kwam op haar af en probeerde haar te kalmeren: ‘Ik wil je helpen. Ik weet wie je ouders zijn.’

Erika keek Andreas ijskoud aan. Hoe kon hij dat weten? Had hij haar verleden uitgespit? Ze wilde niet dat hij die oude wond openreet.

‘Simon Storm en Femke Leroy, daar worden fantastische verhalen over verteld. De beste undercoveragenten die ...’

‘En krijg ik daarom een stomme bikini,’ onderbrak Erika hem verontwaardigd, ‘bedankt hoor!’

Ze wilde Andreas zelfs niet meer aankijken, zo boos was ze. Ze gooide het zakje op een tafeltje en liep terug naar de auto. Ze pakte haar jasje eruit, en liep naar de uitrit van het verlaten vakantiepark. Andreas wreef in zijn ogen. Dit had hij eventjes mooi verkeerd aangepakt.

‘Wacht Erika, alsjeblieft!’ riep hij. ‘Trouwens, je zult nooit op tijd op de academie zijn als je gaat lopen!’

Erika bleef staan zonder om te kijken. Hij chanteerde haar.

‘Ik weet nu waarom dat hele watergedoe niet gemakkelijk voor je is.’

‘Houd je mond!’ schreeuwde ze fel. ‘Jij weet helemaal niks over mij! Alleen mijn voornaam. Heb je dat verstaan? Niks over wie ik echt ben, over wat ik echt doe. Jij weet nog niet half hoe ik me soms voel! Heb jij je ooit al eens ECHT alleen gevoeld?’

‘Ik heb mijn ouders nooit gekend’, zei Andreas.

‘Nee, maar jij had wel een broer. Ik had niemand meer toen mijn ouders verdronken. Alleen mijn demente oma.’

Het bleef ijsig stil. Het was eruit. Erika voelde haar hartslag versnellen. Niemand kon de gruwelijke beelden in haar hoofd zien: *Ogen die onder water gaan, niets dan blauw. Proberen te ademen en niets proeven dan zout water. Geen lucht meer krijgen, in paniek raken.*

‘Tedereen is bang voor iets’, troostte Andreas.

‘Jij toch niet? Jij hangt altijd *mister perfect* uit.’

‘Zelfs ik ben soms bang. Maar ik heb geleerd dat je je angst niet uit de weg moet gaan, want dat maakt je zwak. Net zo zwak als jij je voelde met Marco, toen hij voor je ogen verdronk.’

Erika wendde haar blik af. Andreas sloeg nu spijkers met koppen!

‘Dus ik ga je helpen. Hier. Nu. Vandaag.’

Andreas maakte aanstalten om de bikini weer aan Erika te geven. Maar ze blokkeerde zijn hand.

‘Nee, Andreas.’

‘Je loopt te veel gevaar. Bij *Team Mortis* moet je elke seconde helemaal scherp zijn.’

‘Ik ben scherp.’

‘Ik laat je niet teruggaan naar de academie, voor je je angsten onder controle hebt.’

‘Ik heb al honderden trucjes geprobeerd. Psychologen, psychiaters, homeopaten ... ze komen allemaal m’n strot uit!’

‘Daarom doen we het vandaag op mijn manier.’

‘Zo simpel is het niet.’

‘Oh jawel.’ Andreas toonde de sleutel van zijn wagen. ‘Wij blijven net zo lang hier tot jij in dat water bent geweest.’

‘*Yeah right!*’

‘Geloof je me niet? Dan moet je me nog leren kennen.’

Andreas stak de sleutel in zijn broekzak, ging in het gele zand zitten en kruiste z’n armen. Erika keek hoofdschuddend naar Andreas. Dit *kon* hij niet menen.

‘Ik heb over minder dan anderhalf uur een superbelangrijke repetitie! Als ik vijf minuten te laat kom, kan ik die rol in *Romeo & Juliet* wel op m’n buik schrijven!’

Andreas gaf geen kik.

‘Nielsen vermoordt jou als de missie mislukt’, riep ze.

‘Dat is dan maar zo. Ik wil niet dat je gevaar loopt. Dus, zwemmen of hier blijven. Jij kiest.’

Erika kon haar oren niet geloven. Andreas zou niet vertrekken voordat zij op z’n minst haar teen in het water had gestoken.

‘Maar ... luister ... ik ...’

Met een kort handgebaar snoerde Andreas haar onmiddellijk de mond.

‘Bespaar jezelf de moeite. Ik doe het niet om je te pesten. Ik doe het voor jou.’

Hij reikte haar nogmaals het plastic zakje aan. Erika keek hem vuil aan, maar trok het toch met een boze zucht uit zijn handen. Ze ging naar de kleedhokjes naast de verlaten bar, verstopte zich achter de scheve houten latten, en begon zich om te kleden.

Andreas glimlachte toen hij haar hoorde morren en grommen. Hij hoorde het gekraak van het plastic zakje en keek dromerig naar de kledingstukken die onder de houten latten op het gele zand vielen, naast haar blote voeten die in de bikini stapten.

‘Terwijl ik hier sta, kan je net zo goed iets vertellen’, riep ze over de schutting.

‘Wat moet ik vertellen?’

‘Weet ik veel. Waar jij dan zoal bang voor bent?’

Andreas glimlachte en hield zich stil. Hij had die vraag kunnen verwachten.

‘Je zei toch dat jij soms ook bang bent?’ vroeg Erika.

‘Dat klopt. Natuurlijk ben ik ook wel eens bang.’

‘Moet ik raden voor wat? Spinnen? De tandarts? Monstertjes onder je bed?’

‘Daar kan ik allemaal best tegen.’

Erika gooide ook haar shirtje op de grond. Andreas was eventjes afgeleid.

‘Ik weet wel waar jij bang voor bent’, zei ze plagend terwijl ze de bikinitop aanpaste.

‘Ik ben benieuwd.’

‘Jij bent bang voor meisjes!’

Andreas was verward door dit antwoord, en probeerde het ongemakkelijke gevoel te verbergen dat direct in hem opwelde.

‘Meisjes? Hoe kom je daar nu bij?’

‘Zomaar.’

‘Hoeveel gsm-nummers moet je hebben? Dan zal ik je bewijzen dat het niet zo is.’

‘Florence heeft me verteld over jullie date.’

Andreas’ lachen verstomde. Hij had kunnen vermoeden dat de twee vriendinnen over hem zouden roddelen.

‘En tja, als jij als jongen een meisje kust en je gaat daarna op de loop ... dat is niet echt *normaal* hè?’

Erika slaagde erin om het woord *normaal* heel dom te laten klinken. En zo voelde Andreas zich ook. Dom. Hij wist niet wat hij moest antwoorden.

Erika kwam het kleedhokje uitgelopen in de rode bikini. Ze zag er met haar platte buik en schattige navel best sexy uit. Ze trok Andreas’ aandacht door argeloos haar bikini goed te trekken over haar linkerborst.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg ze droogjes.

‘Ik had toen gewoon zin om op te staan, is dat zo raar?’ zei Andreas ietwat geïrriteerd.

‘Sorry. Ik dacht dat je Florence leuk vond, dat is alles.’

‘Ik zie haar over een paar dagen toch nooit meer. Meisjes komen, en meisjes gaan. Ja toch?’

Andreas liep naar de auto en schopte zijn schoenen van z’n voeten. Erika schrok van zijn felle reactie en beseftte dat ze een gevoelige snaar had geraakt. De jongen deed wel alsof hij heel zelfverzekerd was wat meisjes betreft, maar er was iets wat hem heel bang maakte. En als het menens werd klapte hij dicht.

*

Vijf meter verderop stond Andreas in het meer. De waterlijn doorweekte de onderkant van zijn shirt. Hij opende zijn armen voor Erika die onhandig met haar voeten in het zand speelde. Ze hield haar armen om haar lijf om het warm te krijgen.

‘Voilà, nu gewoon naar mij toe komen lopen en in mijn armen vallen.’

Erika trok haar wenkbrauwen op. Andreas liep lachend naar haar toe.

‘Ik dacht wel dat het niet zo simpel zou zijn. Je moet me vertrouwen, oké?’ Andreas nam haar hand en zette de eerste pasjes in het koele water. Erika volgde aarzelend. Het natte zand omsloot haar enkels. Het leek alsof het water haar vastgreep en ketende. Ze wilde terug, maar Andreas hield haar hand vast.

‘Nee, nee! Hier blijven. Ik ben bij je. Er kan je niets gebeuren!’

Opnieuw zette hij een stapje vooruit. Erika schrok omdat ze haar arm moest strekken om Andreas vast te kunnen blijven houden.

‘Niet zo snel’, zei ze bang. Ze voelde de waterlijn steeds hoger langs haar benen komen. Ze stond nu al bijna tot aan haar middel in het water. Ze moest zich concentreren en proberen om niet in paniek te raken. Haar hoofd begon te tolleren, maar ze wilde zich niet laten kennen. Een schreeuw om hulp sneed door haar gedachten. Ze ademde sneller en sneller.

‘Rustig ademen. Probeer je hoofd koel te houden’, zei Andreas. ‘Alleen als je rustig blijft kan je je diepste angsten de baas. *Dan* pas ben je echt sterk, in elke situatie. Controleer je ademhaling. Controleer je hartslag. Ontspan je spieren. Rustig.’

‘Dat kan ik. Dat kan ik’, fluisterde Erika. Ze kneep de hand van Andreas bijna tot moes. De druppels rolden langs haar buik. Het water omsloot haar lichaam alsof ze wegzakte in drijfzand.

‘Ik kan het niet’, fluisterde ze stil, beschaamd dat Andreas het ook echt zou kunnen horen.

Andreas legde zijn arm onder haar rug en nam met zijn andere arm haar benen vast. Ze slaakte een kort gilletje toen hij haar optilde uit het water. Ze greep met beide armen zijn nek vast alsof het een reddingsboei was, haar hoofd vlak bij dat van hem.

‘Ik laat je niet los, oké?’

Het stelde haar gerust. Hij zou haar niet laten verdrinken, in geen honderd jaar.

‘Klaar?’

Voorzichtig zakte Andreas door zijn knieën, steeds dieper en die-

per in de grote glanzende waterplas. Erika deed haar ogen dicht en hapte naar adem voor zij ook haar mond en neus dichtkneep. Het water overspoelde haar borst en schouders. Samen met Andreas ging ze kopje onder. Het wateroppervlak was eventjes zo glad als een spiegel en weerkaatste de jonge Italiaanse zon.

Erika probeerde haar spieren te ontspannen en rustig te blijven. Bij elke slag van haar hart bracht ze de beelden in haar hoofd tot rust en concentreerde ze haar denken op Andreas. Ze wilde hem niet teleurstellen. Ze zou hem tonen waartoe ze in staat was, hoeveel kracht ze in haar lichaam had. Ze telde de seconden dat ze onder water was. Twaalf, dertien ... bij veertien voelde ze haar hartslag plotseling als een wilde tekeergaan. Het schoot met blauwe golven haar hoofd binnen: het beeld van haar mama Femke, krijsend aan de waterkant, Simon onder water, de ogen opengesperd, happend naar lucht, de strijd verliezend.

Erika duwde haar lijf op, maar kwam niet boven water en raakte in paniek. Andreas stond zo snel mogelijk weer op z'n benen. Door Erika's gespartel had hij alle moeite om haar boven water te houden.

'Hé, rustig! Alles is in orde. Kalm!'

Erika veegde het water uit haar gezicht. De natte kleders haar hingen over haar oren. Ze rilde van angst en kou, met tranen in haar ogen. Het voelde als een nederlaag.

'Ik kan het niet. Sorry. Ik kan het echt niet.'

'Maakt niet uit. Je hebt het geprobeerd.'

Erika knikte. Ze klemde zich nog steviger tegen Andreas' natte shirt aan, alsof een monster haar elk moment in het water zou kunnen sleuren. Hij beende zo snel mogelijk het meer uit en droeg Erika tot op het droge zand. Daar sloeg hij een grote handdoek om haar schouders.

Geen van de twee *Team Mortis* tieners beseftte dat ze al die tijd in de gaten werden gehouden. Twee dwaze ogen gluurden geboeid tussen de bomen door. Erika en Andreas gingen voor een broer en zus wel erg intiem met elkaar om! En je moest wel blind zijn om niet te mer-

ken hoe gefascineerd Andreas naar het achterwerk van Erika keek toen ze in haar natte bikini naar het kleedhokje liep. Broer en zus? Geen sprake van!

Andreas had net zijn natte shirt verwisseld voor een droog exemplaar toen Erika uit het vervallen kleedhokje kwam. Ze had haar topje en jeansshort weer aan en droogde haar halflange, rode haren.

‘Bedankt’, zei ze zacht en ze staarde Andreas lief aan.

De jongen wist even niet meer wat hij moest zeggen.

‘Euh ja ... we zullen maar weer eens vertrekken, vind je ook niet? Zodat je niet te laat komt!’

Erika knikte en liet haar handdoek stomweg op de grond vallen. Met een zucht nam ze de handdoek weer op en boog voorover om de droge zandkorrels uit de vezels te wrijven. Andreas schrok toen hij zag dat Erika haar bikinitop niet meer aan had. Ze droeg helemaal niets onder de lichte stof van haar opengevallen topje. Zijn gezicht kleurde knalrood. Hij wist dat hij niet naar haar borsten moest kijken! Hallo? Hij voelde hoe de schaamte zich van hem meester maakte. Toch kon hij het niet laten om in haar topje te blijven staren. Zijn ogen gleden gefascineerd over haar fijne, naakte vormen. Gewoon, omdat hij ze mooi en schattig vond. De vlinders schoten wild door z'n lijf. Misschien was het een van de mooiste dingen die hij ooit in zijn leven had gezien. Erika had kippenvel en st ...

‘Heb ik een vlek?’ vroeg ze.

Andreas schudde zichzelf wakker. Erika stond op en controleerde haar topje.

‘Is hij vies?’ vroeg ze.

‘Nee, er is niks,’ stotterde de jongen nerveus, ‘ik stond ... na te denken over ... bepaalde zaken.’

Erika glimlachte onbezonnen, streek haar klamme haren achter haar oren en liep naar de auto.

‘Weet je Andreas ... soms ben je gewoon een rare kerel!’

Omdat ze hem met dit grapje verraste bleef Andreas voor zich uit kijken. Hij was niet in staat om de indruk die het meisje op hem

maakte ten volle te begrijpen, maar hij genoot van haar zachte geschuifel achter hem, en van het idee dat ze dicht bij hem in de buurt was.